

ลอร่าจากบ้าน



บ่ายวันอาทิตย์อากาศปลอดโปร่งแจ่มใส หิมะปกคลุมทุ่งกว้าง
ทั่วไปหมด และเป็นประกายระยิบระยับเพราะแสงแดดส่อง
ลมพัดเฉื่อย ๆ มาจากทางทิศใต้ แต่ว่าอากาศหนาวจัด
จนกระทั่งล้อเลือนดังเอี้ยด ๆ เมื่อครูดไปบนหิมะที่แน่นแข็ง
ร่องเท้าทำให้เกิดเสียงทึบ ๆ ดังกล็อบ กล็อบ พ่อไม่พูดจา
ว่าอะไรเลย

ลอร่านั่งอยู่ข้าง ๆ พ่อบนแผ่นไม้กระดานที่วางพาดล้อเลือน
เธอไม่พูดจาว่าอะไรเลยเหมือนกัน ไม่มีเรื่องอะไรจะพูดกัน
แล้ว เธอกำลังเดินทางจะไปเป็นครูสอนหนังสือ

เมื่อวานนี้เองเธอยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่ ตอนนั้นเธอจะ
มาเป็นครูแล้ว เหตุมันเกิดขึ้นอย่างงูบงูบไม่รู้เนื้อรู้ตัว ลอร่า
ยังไม่วางคิดว่าพ่ungsั้นเธอจะต้องไปโรงเรียนกับน้องแคร์รี่ และ
ไปนั่งโต๊ะเดียวกับไอดา บราวน์ แต่นี่พ่ungsั้นเธอจะต้องไปเป็น
ครูสอนหนังสือแล้ว

เธอยังไม่ทราบเลยว่าจะไปสอนเขาได้อย่างไร เธอไม่เคยสอนหนังสือ และอายุก็ยังไม่ถึงสิบหกปี แม้ว่าอายุจะตั้งสิบห้าแล้ว แต่เธอก็ยังเป็นเด็ก และมาตอนนี้ยิ่งรู้สึกว่าเป็นเด็กมากขึ้น

พื้นที่กว้างเป็นเนินสูงๆต่ำๆ มีหิมะปกคลุมเต็มตลอดไปหมด ดูโล่งโล่งว่างเปล่าแว้งแว้งไปทั่วทิศ ท้องฟ้าบางใสสูงลิบเหนือศีรษะนั้นว่างเปล่าปราศจากเมฆ ลอราไม่ยอมเหลียวไปมองทางข้างหลังเลย แต่รู้ว่าตัวเมืองอยู่ห่างออกไปหลายไมล์แล้ว มันเป็นจุดดำๆ เล็กๆ อยู่ในทุ่งกว้างสีขาวที่แว้งว่างเปล่านั้น ในห้องนั่งเล่นที่อบอุ่นในเมืองนั้น มีแม่แคร์รี่ และเกร์ชิ่งอยู่ ช่างช่างไกลกันลิบลับเหลือเกิน

ยังอีกหลายไมล์ว่าจะถึงนิคมของบรูว์สเตอร์ ระยะทางห่างจากตัวเมืองถึงสิบสองไมล์ ลอราไม่ทราบว่าหน้าต่างของนิคมหรือหมู่บ้านนั้นจะเป็นอย่างไร เธอไม่รู้จักใครที่นั่นเลย เธอเคยเห็นมิสเตอร์บรูว์สเตอร์เพียงครั้งเดียวเมื่อเขามาว่าจ้างให้เธอไปสอนที่โรงเรียนของเขา เขาเป็นคนผอม ผิวคล้ำแดดเหมือนอย่างพวกที่อพยพมาจับจองที่ดินทั้งหลาย เขาไม่ได้เล่าอะไรเกี่ยวกับตัวของเขาให้ฟังเลย

พอนั่งมองตรงไปเบื้องหน้า มือที่สวมถุงมือคูใหญ่ยึดสายบังเหียนม้าไว้ บางทีก็ร้องปลุกใจม้าบ้างเป็นครั้งคราว แต่พอรู้ว่าลอรามีความรู้สึกอย่างไร ในที่สุดพ่อก็หันหน้ามาหาเธอ แล้วพูดขึ้นราวกับจะตอบคำถามในใจของลอราในเรื่องที่หวาดหวั่นต่อเหตุการณ์ในวันรุ่งขึ้น

“ยังไง ลอรา! หนูเป็นครูแล้วนะตอนนี้! เราทั้งคู่ตัวกันมานานแล้วว่ามันหนึ่งหนูจะต้องเป็นครูนี้ไม่ใช่หรือ เพียงแต่



ไม่ได้คิดว่ามันจะรวดเร็วถึงเพียงนี้เท่านั้น แต่เราก็รู้ๆ กัน อยู่แล้ว”

“พ่อคิดว่าหนูจะเป็นได้จริงๆ หรือจ๊ะ” ลอว์ถาม “สมมุติ ว่า...เพียงแต่สมมุตินะจ๊ะว่า...ว่าเด็กนักเรียนเขาไม่กลัวเกรง ไม่เชื่อฟังหนูเลย เมื่อเขาเห็นว่าหนูเป็นเด็กตัวเท่านี้”

“หนูเป็นได้แน่” พ่อรับรอง “หนูไม่เคยทำอะไรล้มเหลว เลยไม่ใช่หรือ เมื่อหนูตั้งใจจะทำอะไรให้ได้ หนูก็ทำจนสำเร็จ ทั้งนั้นไม่ว่าอะไร”

“จริงจ๊ะ” ลอว์ยอมรับ “แต่หนู...หนูไม่เคยลองพยายาม สอนหนังสือ”

“หนูก็เคยลองพยายามทำงานมาหลายอย่างแล้วนี่ เท่าที่ ผ่านๆมานะ” พ่อพูด

“หนูไม่เคยท้อแท้เลยนี่นา หนูยึดมั่นอยู่กับงานนั้น จนกระทั่งเสร็จสมดังความตั้งใจได้เสมอ การที่ทำอะไรจน สำเร็จจะสนุก มันมักจะเคยชินติดเป็นนิสัย เหมือนๆ กัน นั้นแหละ ใครเคยทำอะไร มันก็มักจะเป็นอย่างนั้นอยู่ เรื่อยๆ”

เกิดความเจ็บช้ำอีกครั้งหนึ่ง มีแต่เสียงล้อเลื่อนดัง เอี้ยตๆ และเสียงรองเท้าม้ากระทบหิมะแข็งๆ ดังกลีบ กลีบ กลีบ ลอว์รู้สึกสบายใจขึ้นเล็กน้อย เป็นความจริง ที่เดียว เธอเคยฝืนใจพยายามทำอะไรต่ออะไรมาบ้างแล้ว และเธอได้พยายามเช่นนั้นเรื่อยมา เอาละ ตอนนี่เธอจะ ต้องสอนหนังสือให้ได้

“จำเรื่องราวเมื่อครั้งนั้นได้ใหม่มั๊ย ที่พลัมครีกนะ” พ่อ พูด “ตอนที่แม่ของหนูกับพ่อเข้าไปในเมืองกันแล้วเกิดพายุ

หิมะอย่างใหญ่ขึ้น หนูชนพื้นทั้งกองใหญ่เข้าไปไว้ในเรือน จนหมดทั้งกอง”

ลอร่าหัวเราะเสียงดัง และเสียงหัวเราะของพ่อก็ดังเป็น กังวานเหมือนเสียงระฆังหลายๆ ใบดังพร้อมๆ กันอยู่ในความ สงัดและความหนาวที่อ้างว้างเปล่าเปลี่ยว เมื่อตอนนั้นเธอยัง เล็กอยู่ และหวาดกลัวอันตรายต่างๆ ช่างน่าขัน ตอนนั้น มันหม่นนานหลายปีมาแล้ว!

“นั่นแหละเป็นวิธีที่เราจะผจญกับสิ่งต่างๆ!” พ่อพูด “เราต้องมีความเชื่อมั่นในตัวของเราเอง แล้วเราก็จะทำอะไรๆ ได้ทุกอย่าง การที่หนูเชื่อมั่นในตัวของหนูเองนี่แหละ เป็น หนทางเดียวที่จะทำให้คนอื่นเขามีความเชื่อถือในตัวหนู” พ่อหยุดนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงว่า “มีอย่างเดียวกับที่หนูจะต้อง ระมัดระวังให้ดี”

“อะไรจะ พ่อ” ลอร่าถาม

“หนูใจเร็วเกินไป แม่ยุ่ง หนูมักจะทำหรือพูดอะไร ออกมาก่อนแล้วจึงคิดทีหลัง ต่อไปนี้หนูต้องคิดเสียก่อนแล้ว จึงพูดทีหลัง ถ้าหนูไม่ลืมน้ำคำที่พ่อเตือนนี้แล้ว หนูจะไม่พบ ความยากลำบากอะไรเลย”

“หนูจะทำตามจ๊ะพ่อ” ลอร่าพูดอย่างจริงจัง

ที่จริงก็หนาวเกินไปที่จะพูดคุยกัน ต้องห่มผ้าห่มและ ผ่านลมอย่างแน่นหนาให้อุ่นสบาย ดังนั้นจึงเดินทางกันต่อไป อย่างเงียบเชียบ มุ่งตรงไปทางทิศใต้ ลมหนาวพัดมาปะทะ ใบหน้า แลเห็นรอยล้อเลียนเป็นรอยจางๆ ยูนบนหิมะเป็นทาง ยาวเหยียดไปข้างหน้า นอกจากนั้นแล้วก็ไม่แลเห็นอะไรเลย นอกจากพื้นที่ลุ่มต่ำเป็นสีเขียวซึ่งไม่มีขอบเขตที่สิ้นสุด กับ

ห้องฟ้าสีซีดอันกว้างใหญ่เว้งว่าง และเงาของม้าซึ่งทอดเป็น
สีฟ้าลงบังไม่ให้หิมะที่ตรงนั้นเป็นประกายวาววับอย่างท่อน

ลมทำให้ผ้าไหมพรมสีดำที่ลอร่าใช้คลุมศีรษะมานั้น
กระพือที่พับบับบังหุบบังตา ลมหายใจของเธอจับแข็งเป็นแผ่น
น้ำแข็งติดอยู่ที่ผ้าผืนนั้น แล้วผ้านี้กระพือมาตีปากและจมูก
ไม่หยุดหย่อน มันหึ่งหนาวหึ่งซัน

ในที่สุดก็มองเห็นบ้านหลังหนึ่งอยู่ข้างหน้า ที่แรกก็เห็น
เล็กนิดเดียว พอมาใกล้จึงดูใหญ่ขึ้นๆ ไกลจากบ้านหลังนั้น
ไปอีกราวครึ่งไมล์ก็มีบ้านอีกหลังหนึ่ง หลังเล็กหน่อย และ
ถัดจากนั้นก็ยังมีอีกหลังหนึ่ง ต่อจากนั้นไปก็มีอีกหลังหนึ่ง
มีทั้งหมดด้วยกันสี่หลังคาเรือน อยู่ห่างๆ กัน มองดูเล็ก
กระจ้อยร่อยอยู่บนทุ่งกว้างสีขาว

พอตั้งม้าให้ชะลอฝีเท้าลง บ้านของมิสเตอร์บรูว์สเตอร์
นั้นดูเหมือนเป็นเพิงหมาแหงนสองหลังแปดติดกัน เลยกลาย
เป็นบ้านหลังคาจั่ว หลังคาบุกระดาดาบน้ำมันดิน ดูว่างโล่ง
ชอบกล และหิมะละลายไหลย่อยลงมา แล้วแข็งเป็นสาย
น้ำแข็งเส้นยาวๆ ห้อยจากชายคาลงมาเป็นเสมือนเสาต้นโตๆ
ใหญ่กว่าลำแขนลอร่าไปเสียอีก มองดูคล้ายฟันซี่ใหญ่ๆ ขาวๆ
กำลังแยกเขี้ยว บางซี่ก็ซบกดลงไปในหิมะที่พื้นดิน บางซี่
ก็หักไปแล้ว ท่อนน้ำแข็งที่หักไปนั้นยังกลิ้งไต่โล่อยู่ในหล่ม
หิมะสกปรกที่ข้างๆ ประตู เพราะตรงนั้นมีคนสาดน้ำล้างแชม
ออกมา ไม่มีม่านที่หน้าต่าง มีแต่ควันไฟพลุ่งขึ้นมาจาก
ปล่องไฟซึ่งมีลวดผูกโยงติดอยู่กับหลังคา

มิสเตอร์บรูว์สเตอร์เปิดประตูออกมา เสียงเด็กร้องไห้จ้า
อยู่ในบ้าน เขาต้องตะโกนพูดเสียงดังจึงได้ยินถนัดว่า “เซียว

ข้างในเถอะ อิงกัลล์ส! เข้ามาพักข้างในให้อุ่นเสียก่อน”

“ขอบคุณ” พ่อตอบ “แต่จะต้องเดินทางอีกตั้งสิบสองไมล์ เห็นจะต้องรีบกลับดีกว่า”

ลอร่าเลื่อนตัวออกจากผ้าห่มโดยเร็ว เพื่อไม่ให้ความหนาวลอดเข้าไปในโปงของพ่อ พ่อส่งกระเป๋าคloth ของแม่ให้เธอ ซึ่งในนั้นใส่เสื้อผ้าชั้นในกับเสื้อกระโปรงตัวหนึ่งซึ่งเอามาผลัด แล้วก็ยังมีหนังสือเรียนด้วย

“ลาก่อนจ๊ะพ่อ” เธอพูด

“ลาก่อนลอร่า” นัยน์ตาสีฟ้าของพ่อยิ้มให้กำลังใจเธอ แต่หนทางสิบสองไมล์นั้นไกลเกินกว่าที่พ่อจะขับเลื่อนมาบ่อยๆ เธอจะไม่ได้พบพ่ออีกเป็นเวลาตั้งสองเดือน

เธอรีบเข้าไปในบ้านโดยเร็ว เมื่อมาจากแสงแดดที่ส่องสว่างใหม่ๆ เธอจึงตาลายมองไม่เห็นอะไรที่ในห้องนั้นอยู่เป็นครู มีสเตอร์บรูว์สเตอร์พูดว่า “นี่มีลชีสบรูว์สเตอร์ครับลิป นี่คุณครู”

ผู้หญิงหน้าตาอบอุ่นไม่รับคนหนึ่งยืนอยู่ข้างเตา กำลังคนอะไรที่ในกระทะ เด็กผู้ชายตัวเล็กๆ ดึงชายกระโปรงเธอ กำลังร้องให้อุ้มอยู่ หน้าของเด็กนั้นสกปรกเลอะเทอะ และจมูกก็เปรอะ ควรจะใช้ผ้าเช็ดหน้าได้แล้ว

“สวัสดิ์คะ มีลชีสบรูว์สเตอร์” ลอร่าพยายามพูดให้รำเริงที่สุดเท่าที่จะทำได้

“เข้าไปในห้องโน้นแล้วถอดเสื้อโค้ตกับผ้าพันคอได้” มีลชีสบรูว์สเตอร์พูด “เอาแขนไว้ข้างหลังมันตรงง่าอี้ยาวนั่นแหละ” เธอหันหลังให้ลอร่าและกวนน้ำเกรวี่ในกระทะต่อไป ลอร่าไม่ทราบว่าจะคิดอย่างไรถูก เธอยังไม่ได้ทำอะไร



ให้ชุดเครื่องใจมิลซิสบรูว์สเตอร์เลย เธอจึงเดินเข้าไปในห้อง
ที่ว่านั้น มีผากันห้องกันอยู่ข้างใต้หลังคาตรงอกไก่พอดี จึง
แบ่งบ้านนี้ออกเป็นสองซีกสองห้องเท่าๆ กัน ทางซีกหนึ่ง
ของผากันนี้มองเห็นชื่อและหลังคาบุกระดาดษาอบน้ำมันดิน
ซึ่งลาดลงไปยังผาห้องซึ่งเตี้ยต่ำ ผาห้องนั้นมีรอยยาตามร่อง
อย่างเน่นหนา แต่ยังไม่เสร็จ และไม่ทำให้สวยงาม
แต่อย่างไร ไม่คว่ำข้างผาก็ยังโผล่ๆอยู่ คล้ายๆบ้านเล็กของ
พ่อที่กลางนา แต่ว่าเล็กกว่าและไม่มีฝ้าที่เพดาน

ห้องนั้นหนาวมากทีเดียว มีหน้าต่างบานเดียว มอง
ออกไปเห็นทุ่งกว้างอันโล่งเว้งว่างปกคลุมด้วยหิมะ มีเก้าอี้หวาย
ยาวตั้งอยู่ชิดผาติดหน้าต่าง เป็นเก้าอี้โซฟาซื้อจากร้าน ไม่ได้
ต่อเอง พนักพิงเป็นไม้โค้งๆ ตรงเท้าแขนข้างหนึ่งก็โค้งขึ้นไป
มีที่นอนปูไว้บนเก้าอี้นั่น มีผ้าม่านสีน้ำตาลห้อยอยู่ติดข้างผา
ทั้งสองข้าง มีเชือกราวม่านผูกไว้สูงเหนือหน้าต่าง เมื่อดึง
ม่านนั้นเข้าหากัน ม่านก็จะโอบเก้าอี้ยาวตัวนี้โดยรอบ ตรงข้าม
กับเก้าอี้ยาวมีเตียงนอนอีกเตียงหนึ่งตั้งอยู่ชิดผา ที่ปลายเตียง
มีที่วางพอดตั้งตู้เตี้ยๆ และหีบใส่ของได้หนึ่งใบ

ลอร่าปลดเสื้อคลุม ผ้าพันคอ และผ้าคลุมศีรษะกับ
หมวกฮู้ดแขวนไว้ที่ตะขอข้างหลังม่าน และวางถุงใส่เสื้อผ้าของ
แม่ใบนั้นไว้ที่พื้นข้างใต้ตะขอ เธอยืนหนาวลั่นอยู่ในห้องนั้น
ไม่อยากจะออกไปห้องข้างนอกซึ่งอบอุ่น แต่มีมิลซิสบรูว์สเตอร์
อยู่ด้วย แต่เธอก็จะต้องออกไป เพราะฉะนั้นเธอจึงตั้งใจ
ออกไป

มิลสเตอร์บรูว์สเตอร์นั่งอยู่ข้างเตา อุ้มเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ
นั้นไว้บนตัก มิลซิสบรูว์สเตอร์กำลังปาดน้ำเกรวี่ใส่ลงในชาม

โต๊ะอาหารจัดไว้เสร็จแล้ว แต่มีจานและมีดวงเกล็ดอ่อนกะกะ
อย่างไม่ได้ตั้งใจจะจัดให้ดิบดี ผ่าปูโต๊ะสีขาวนั้นก็มียอยเปื้อน
กะด่ากะต่างและปูไว้อย่างขยุ้ยขยุ้ย

“ให้ดิฉันช่วยบ้างได้ไหมคะ มิสซิสบรูว์สเตอร์” ลอรา
แข็งใจถามออกไปอย่างกล้าหาญ มิสซิสบรูว์สเตอร์ไม่ตอบ
ดักมันบดใส่ชามอย่างกระแทกกระแทก แล้วยกชามมาวางโครม
ลงบนโต๊ะ นาฬิกาที่ข้างฝาครางหึ่งๆเตรียมจะตี ลอรามองดู
เห็นว่ายังมีอีกห้านาทิจึงจะบ่ายสี่โมง

“ฤดูนี้รับประทานอาหารเข้ากันสายมาก เราจึงรับประทาน
อาหารกันเพียงวันละสองมื้อเท่านั้น” มิสเตอร์บรูว์สเตอร์อธิบาย

“ก็มันความผิดของใครกันล่ะ อยากจะรู้นัก!” มิสซิส
บรูว์สเตอร์แหงนขึ้น “ราวกับว่าฉันยังทำงานไม่พอ เป็นขี้ข้า
หัวปักหัวปำอยู่ตั้งแต่เช้าจดเย็นในไอบ้าน...”

มิสเตอร์บรูว์สเตอร์ขึ้นเสียงดัง “ฉันตั้งใจจะพูดว่าฤดูนี้
กลางวันมันสั้น มีเวลาน้อย”

“ก็แล้วทำไมไม่พูดอย่างที่ตั้งใจจะพูดล่ะ!” มิสซิส
บรูว์สเตอร์กระแทกเก้าอี้เหล็กขาสูงเข้ากับโต๊ะ กระชากลูกชาย
มาวางกระแทกลงบนเก้าอี้แน่นอย่างแรง

“อาหารพร้อมแล้ว” มิสเตอร์บรูว์สเตอร์บอกลอรา เธอ
จึงไปนั่งลงที่เก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง มิสเตอร์บรูว์สเตอร์ส่งชามมัน
มาให้ แล้วก็ส่งหม้อเค็มทอดและน้ำเกรวี่ตามมา อาหารนั้น
อร่อยดี แต่การที่มิสซิสบรูว์สเตอร์นั่งนิ่งเฉยทำให้ลอรา
ไม่สบายใจจนกลืนอาหารแทบจะไม่ลง

“โรงเรียนอยู่ไกลจากที่นี่มากไหมคะ” เธอพยายามจะ
ถามอย่างร่าเริง



มิสเตอร์บรูว์สเตอร์ตอบว่า “ครึ่งไมล์ เดินตัดที่ว่างตรงนั้นไป เดิมเป็นบ้านคนที่เขามาจับจองที่ดิน แต่เจ้าของไม่ยอมอดทนอยู่ต่อไป เลยเลิกลี้มกิจการกลับไปอยู่ภาคตะวันออกเสียแล้ว”

แล้วเขาเองก็นั่งเงยบกริบ เด็กผู้ชายคนนั้นเริ่มกวนหยุกหยิก พยายามเอื้อมมือตะเกียกตะกายจะหยิบโน่นหยิบนี่ที่บนโต๊ะ แล้วในทันใดนั้นเองเขาก็เหวี่ยงจานสังกะสีใส่อาหารของเขาเองลงกับพื้น มิสซิสบรูว์สเตอร์ตีมือตึงจนเขาก็อึ้งใจแล้ว แล้วร้องแงๆ อยู่เช่นนี้เรื่อยไป ซ้ำยังเตะถีบขาโต๊ะเป็นพัลวัน

ในที่สุดอาหารมื้อนั้นก็ผ่านไป มิสเตอร์บรูว์สเตอร์ฉวยถังนมที่แขวนไว้กับหัวตะปูที่ข้างฝา แล้วออกไปที่คอกสัตว์ มิสซิสบรูว์สเตอร์จับลูกชายนั่งกระแทกลงกับพื้น แล้วเขาก็ค่อยๆ หยุดร้องให้ไปเองทีละน้อยๆ ลอร่าช่วยเก็บถ้วยชามบนโต๊ะอาหาร แล้วเข้าไปเอาผ้ากันเปื้อนออกมาจากถุงใส่เสื้อผ้าของแม่ เอามาผูกกันเสื้อกระโปรงสีน้ำตาลที่ตัดแบบที่เรียกว่าแบบ “เจ้าหญิง” นั้นเข้า แล้วก็ฉวยผ้าเช็ดขามมาเช็ดจานชามที่มิสซิสบรูว์สเตอร์เป็นคนล้าง

“ลูกของคุณชื่ออะไรคะ มิสซิสบรูว์สเตอร์” เธอถามและหวังใจว่ามิสซิสบรูว์สเตอร์คงจะอารมณ์ดีแล้วในตอนนี้

“จอห์น” มิสซิสบรูว์สเตอร์ตอบ

“ชื่อนี้เพราะดินะคะ” ลอร่าพูด “ตอนที่ยังเล็กๆ ใครง่ายๆ เรียกว่าจอห์นนี่ก็น่าเอ็นดูดี พอโตเป็นหนุ่มแล้วชื่อจอห์นก็เหมาะสำหรับผู้ชาย ตอนนี้นักคุณเรียกแก้วว่าจอห์นนี่หรือเปล่าคะ”

มิสซิสบรูว์สเตอร์ไม่ตอบ ความเงยบกริบยิ่งเพิ่มความ

เครื่องเครียดทารุณหนักขึ้น ลอร่ารู้สึกว่ไบหน้าของเธอร้อนผ่าว เธอเซ็ดซามต่อไปโดยไม่เห็นหนอะไรเลย เหมือนคนตาบอด ไม่มีผิด พอเซ็ดถ้วซามเสร็จ มิสซิสบรูว์สเตอร์ก็สาดน้ำล้างซามพรวดออกไปข้างนอก แล้วเอาอ่างนั้นขึ้นแขวนที่หัวตะปูล แล้วไปนั่งที่เก้าอี้โยก ไล่แก้อ้เล่นอย่างเกียจคร้าน ส่วนจอห์นนี่คลานเข้าไปใต้เตา ไปตั้งทางแมวลากออกมา นางแมวตะกายชวนเขาเขาก็ร้องให้ล่นบ้าน แต่มิสซิสบรูว์สเตอร์ก็ยั้งนั่งไล่แก้อ้เฉยอยู่ต่อไป

ลอร่าไม่กล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับจอห์นนี่ จอห์นนี่ก็ร้องให้ล่นต่อไป มิสซิสบรูว์สเตอร์นั่งไล่แก้อ้หน้ามูย ส่วนลอร่านั่งที่เก้าอี้หลังตรง ๆ อยู่ที่ข้างโต๊ะ เหม่อมองออกไปดูฟุ้งกว้างที่ข้างนอก มีถนนสายหนึ่งตัดตรงข้ามฟุ้งหิมะออกไป และไกลออกไป ไกลลิบจนสุดสายตา ไกลจนมองไม่เห็น ห่างจากที่นี้ลิบสองไมล์นั่นคือบ้าน ปานนี้แม่คงเตรียมอาหาร แครีคกงกลับจากโรงเรียนแล้ว คงกำลังคุยและหัวเราะอยู่กับเกรีซ พ่อคงจะกลับเข้ามาในบ้าน แล้วจับเกรีซขึ้นเหวี่ยงไปมาเหมือนอย่างที่เคยทำกับลอร่าเมื่อตอนที่ลอร่ายังเล็กอยู่ แล้วก็คงจะนั่งคุยกันอยู่ที่โต๊ะอาหาร หลังจากนั้นก็จะไปนั่งใกล้ตะเกียง อ่านหนังสือกันอย่างสบาย ส่วนแครีคกงทำการบ้าน แล้วหลังจากนั้นพ่อก็คงจะลีสอเล่น

ห้องนั้นมืดเข้าและมืดเข้าทุกที จนลอร่ามองไม่เห็นถนนแล้ว ในที่สุดมิสเตอร์บรูว์สเตอร์ก็หัวถึงนมกลับเข้ามา แล้วมิสซิสบรูว์สเตอร์จึงจุดตะเกียง กรองนม แล้วเอาถังนมไปเก็บแอบไว้ ส่วนมิสเตอร์บรูว์สเตอร์นั่งลงคลี่หนังสือพิมพ์ออกอ่าน ไม่มีใครพูดจากันเลย ความเงียบนี้ดูยั้งน่าอึดอัดหนักเข้าทุกที

ลอร่าไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี ยิ่งหัวค้ำเกินไปที่จะเข้าไปนอน หนังสือพิมพ์ก็มีอยู่ฉบับเดียว และไม่มีหนังสืออีกแม้แต่เล่มเดียวในห้องนั้นที่จะหยิบมาอ่านได้ แล้วเธอก็จึงนึกว่าได้ถึงหนังสือเรียน จึงเดินเข้าไปในห้องนอนที่หนาวและมีดเอามือล้วงลงไปใ้ในกระเป๋าผ้าของแม่ คลำๆ ค้นได้หนังสือประวัติศาสตร์ขึ้นมา จึงเอามาในครัวแล้วก็นั่งลงที่โต๊ะตามเดิม ตั้งต้นอ่านทบทวนหนังสือเล่มนั้น

“อย่างน้อยที่สุดฉันก็ยังเล่าเรียนได้ต่อไปโดยไม่มืออะไรมาขัดขวางได้” เธอคิดอย่างเคร่งขรึม แต่รู้สึกปวดร้าวราวกับถูกทุบตี แต่แล้วเธอก็ค่อยๆ ลืมไปว่าตัวเธอเองอยู่ที่ไหน เพราะฝังใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวในประวัติศาสตร์ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงนาฬิกาตีแปดที เธอก็ลุกขึ้นยืนกล่าวคำอำลาไปนอนอย่างสุภาพ มิสซิสบรัวร์สเตอร์ไม่กล่าวตอบ แต่มิสเตอร์บรัวร์สเตอร์ตอบว่า “กุ๊ตไนท์”

ในห้องนอนนั้น ลอร่าหนาวจนตัวสั่นตึกๆ เมื่อถอดเสื้อผ้าและกระโปรงชั้นในออก แล้วก็สวมเสื้อนอนสักหลาด เธอแทรกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มบนเก้าอี้ยาว แล้วดึงม่านมาทับรอบเก้าอี้ นั้น หมอนหนุนศีรษะนั้นยัดด้วยขนนก มีผ้าปูที่นอนและหวมหลายผืน แต่ว่าเก้าอี้ นั้นแคบเหลือเกิน

เธอได้ยินเสียงมิสเตอร์บรัวร์สเตอร์พูดเสียงโกรธเกรี้ยวและพูดเสียงเร็วปรือ ผ่านหวมหลายผืนคลุมศีรษะลอร่าอยู่จนมืดเหลือแต่ปลายจมุกโผล่ออกมารับความหนาว แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังอดได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทของมิสเตอร์บรัวร์สเตอร์ไม่ได้ “...สนใจเธอ แต่ว่าฉันจะต้องรับเลี้ยงคนอื่นอีกทั้งคนนะยะ!” และเธอยังได้ยินอีกว่า “...ต้องออกมาอยู่ไ้บ้านป่าเมืองเถื่อน

บ้าๆนี่! หือ ครูโรงเรียน ตีจริงนะ!...ฉันก็เคยเป็นครูโรงเรียน
มาเหมือนกัน ถ้าฉันไม่ได้แต่งงานกับไอ้คน...”

ลอร่าคิดในใจว่า “แกไม่อยากจะรับเอาครูเข้ามาไว้ในบ้าน
เท่านั้นเอง ถึงจะเป็นใครๆที่ไหนมา แกก็คงโกรธกระบั้ง-
กระบอนอย่างนี้เหมือนกัน” เธอพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้
หู่ได้ยื่นได้ฟังอะไรอีก แล้วพยายามนอนให้หลับ แต่ตลอด
คืนนั้นทั้งคืน ทั้งที่กำลังหลับๆ เธอก็ต้องพยายามระวังตัว
ไม่ให้พลัดตกจากเก้าอี้ยาวแคบๆตัวนั้น และเธอยังหวาดวิตก
กลัววันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันที่เธอจะเริ่มลงมือสอนนักเรียน

